

Poštovane i drage sugrađanke i sugrađani,

u emisiji Labirint, koja je prikazana 01. svibnja 2016. godine na 1. programu HTV-a, još jednom sam pokušao skrenuti pozornost na teške i ograničavajuće uvjete života i rada u Gorskom kotaru. Neki će reći da je to još jedan od pucnjeva u prazno, možda, no koja je alternativa? Imamo li pravo odustati, i s kojim opravdanjem? Šutjeti, trpjeti, nadati se čudu, istina, i ona se katkada događaju, no u našem primjeru ono se sigurno neće dogoditi!

Nije li već previše potvrda iz prošlosti kamo nas je dovela ta šutnja, da je naše nečinjenje, samozatajnost, trpljenje i pomirba sa stvarnošću, glavni razlog svega što nam se dešava. Često puta znamo biti kritični prema drugima koji reaguju i na najmanju iskricu da zapale plamen i na taj način, jedinstveni, prenesu poruku da se neće pomiriti sa stvarima koje ih ugrožavaju i ograničavaju, ili im se uzima ono što smatraju da je njihovo! A mi, obično smo javnosti interesantni kada padne veći snijeg, mi lopatamo i potvrđujemo da smo na to naučeni, da nam nije teško, da imamo što za jesti, da imamo drva, kao da nam više ništa ne treba, i tako se i onda odnose prema nama! Istina je da Gorani nisu nikada živjeli u bogatstvu, u izobilju, rastrošno, da su tvrdu koru kruha uglavnom zarađivali teškim radom u drvnoj industriji i šumarstvu, a sada više ni to ne možemo.

Pa nije li dosta te šutnje, dokle ćemo trpjeti i nijemo promatrati dok nam mladost odlazi, svijeća dogorijeva, sela se prazne, a oni koji nas trebaju samo u izbornim kampanjama brzinom svjetla nas nakon izbora zaboravljaju, a mi im i dalje vjerno dajemo svoje glasove! Mnogi će pitati što učiniti i kako promijeniti stvari? Prije svega moramo shvatiti, i to svi, da naše probleme neće rješavati nitko drugi već mi sami. To će biti moguće kada ćemo biti spremni u toj borbi na prvome mjestu biti Gorani, i kada ćemo biti odlučni i beskompromisni u toj borbi na prvo mjesto staviti interese Gorskog kotara i njegovih stanovnika, a ne grupne ili pojedinačne interese. No da bi to bilo moguće moramo prije svega raščistiti da li smo na prvom mjestu i prije svega spremni biti Gorani, a onda pripadnici nekoga i nečega! Ako nam je Gorski kotar na srcu tada ćemo puno lakše doći do željenih ciljeva, a druga strana, ma koja to bila, će nas uvažavati i poštivati!

Podizanje svijesti o problemima Gorskog kotara i putem nacionalnih medija sigurno je jedan od dobrih načina da skrenemo pozornost na sebe, a ustrajnost i odlučnost u tome poprilična garancija da će se s nama sjesti i razgovarati o mogućim rješenjima. Smatram da je to prioritetan i najvažniji zadatak od kojeg se ni pod koju cijenu ne smije odustati, no da li je to stav svih, i da li su sve kolege na to spremne, to je već ozbiljno pitanje! Ja ću svakako ići dalje, tražiti načine i nove mogućnosti na svim razinama. Zašto, ako ni zbog čega onda zbog činjenice da se ne sramim onoga što ću na večer i u jutro vidjeti u ogledalu, ali i radi toga što ću moći bez srama prošetati ulicama našeg Grada i kada više neću biti gradonačelnik!